

The Anchorage, C. W. Winter i Anders Edström. Suècia/Estats Units, 2009, 35 mm, 87 min

Winter i Edström, autors novells dels Estats Units i Suècia, s'estrenen en aquest exercici en què la ficció i el cinema entren en crisi. És una història folk en la qual Ulla, la mare d'un dels directors, habita en una illa de l'arxipèlag suec i fa totes les tasques necessàries per sobreviure per si sola. És un exemple de fortalesa, una versió femenina de Walden. Els autors creen una estètica nova totalment emmarcada per un sistema conceptual que parteix d'un estudi exhaustiu del cinema històric i actual. Recullen la influència de Pedro Costa i Straub i Huillet, entre altres, per crear un contrapunt a la imatge explosiva i espectacular de Hollywood. Saben presentar-nos la bellesa natural de l'arxipèlag bàltic sense indulgència i, més enllà de la imatge impactant, van a la recerca del moviment constant. *The Anchorage* enceta un diàleg amb el moviment actual de neo-neorealisme en el cinema de ficció, però queda tan lleugera, tan destil·lada, que ofereix l'oportunitat de banyar-nos en el moment, en la realitat, sense metàfora, el ser, l'estar, el pas del temps. Un autèntic exemple de rigor i sinceritat cinematogràfics.

XCÈNTRIC EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
XCÈNTRIC EL CINEMA DEL CCCB
XCÈNTRIC EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC

The Anchorage,

de C. W. Winter i Anders Edström

XCÈNTRIC EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC EL CINEMA
EL CINEMA DEL CCCB
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC EL CINEMA
EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
EL CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
DEL CCCB XCÈNTRIC EL CINEMA
CINEMA DEL CCCB
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC
CINEMA DEL CCCB XCÈNTRIC

The Anchorage

C. W. Winter i Anders Edström. Suècia/Estats Units, 2009, 35 mm, 87 min

«La vida no coneix històries. No coneix accions orientades cap a un fi concret, només situacions obertes en totes les direccions.» Jacques Rancière, *La fàbula cinematogràfica*

Winter i Edström, autors novells dels Estats Units i Suècia, s'estrenen en aquest exercici en què la ficció i el cinema entren en crisi. És una història folk en què Ulla, la mare d'un dels directors, habita en una illa de l'arxipèlag suec i fa totes les tasques necessàries per sobreviure per si sola. És un exemple de fortalesa, una versió femenina de Walden. Els autors creen una estètica nova del tot emmarcada per un sistema conceptual que parteix d'un estudi exhaustiu del cinema històric i actual. Recullen la influència de Pedro Costa i Straub i Hultet, entre altres, per crear un contrapunt a la imatge explosiva i espectacular de Hollywood. Saben presentar-nos la bellesa natural de l'arxipèlag bàltic sense indulgència i, més enllà de la imatge impactant, van a la recerca del moviment constant. *The Anchorage* entaula diàleg amb el moviment actual de neorealisme en el cinema de ficció, però queda tan lleugera, tan destil·lada, que ofereix l'oportunitat de banyar-nos en el moment, en la realitat, sense metàfora, en l'existència, en l'estat, en el pas del temps. Un autèntic exemple de rigor i sinceritat cinematogràfics. Lleopard d'Or al Festival Internacional de Cinema de Locarno i premi Douglas Edwards a la millor pel·lícula/vídeo experimental/independent de l'Associació de Crítics de Cinema de Los Angeles.

CRÍTICA:

Artforum, Dennis Lim

The Anchorage (2009), guardonada al Festival Internacional de Cinema de Locarno d'aquest any, és el debut cinematogràfic de C. W.

Winter i Anders Edström. Es tracta d'un enigmàtic i meditatiu retrat d'una dona de mitjana edat que viu sola a una remota illa del mar Bàltic: de vegades ens recorda Jeanne Dielman, ja que sobretot observem el dia a dia d'una dona i ens endinsem en el seu entorn d'una manera precisa, observant el pas del temps i les més mínimes variacions en la seva rutina diària. (El personatge és interpretat per Ulla Edström, la mare d'un dels dos directors, que viu una part de l'any a l'illa que apareix al film.) Però *The Anchorage* insisteix més en el seu minimalisme que Akerman (o Ozu, els plans coixí del qual són una altra referència). No hi ha gaire fil narratiu per analitzar a part de la inquietant presència intermitent del caçador de cérvols. És un film que obliga a prestar molta atenció (la qual cosa implica no tan sols veure sinó, a més, atès el complex disseny sonor, escoltar), però ho compensa, i demostra que es pot fer alguna cosa no tant del no-res com dels moments intermedis.

Bright Lights Film Journal, Ben Cho

The Anchorage desafia l'estiu narratiu i es dedica simplement a retratar uns quants dies de la vida d'una dona de mitjana edat que viu sola en una illa remota. Durant gairebé una hora i mitja seguim els aspectes més quotidians de la seva vida: un viatge al súper, la pesca, la natació a l'aire lliure, les caminades i les activitats a la cuina. L'únic moment realment dramàtic és la presència d'un caçador que ronda per la propietat, però aquest instant no es desenvolupa en nous fils narratius o moments sinistres, amb l'excepció que Ulla passa de banyar-se despullada a banyar-se amb roba. El cinema de Benning, Costa i Straub sembla una referència clara a l'obra de C. W. Winter i Anders Edström, però han creat una obra elegantment elaborada que transcendeix el simple homenatge. Lliure de qualsevol pes narratiu però alhora absorbent, *The Anchorage* descobreix la bellesa meditativa en el pas del temps en pantalla i el desenvolupament de la realitat mundana. L'enginy dels directors resideix en la capacitat de seduir l'espectador perquè processa el món a través dels seus paràmetres cinematogràfics,

dins dels quals la insípida acció d'una excavadora fent marxa enrere es converteix en un acte ple de sentit i motivació que es fon amb l'impuls essencial del film. Aquesta escena no aporta res al retrat de la vida d'Ulla, però encaixa perfectament dins del film. Les imatges en 16 mm són una composició exquisida, la qual cosa encaixa dins de l'obra fotogràfica d'Edström, i el muntatge és d'una fluïdesa sensacional.

The Guardian, Ronald Bergan

The Anchorage, codirigida pel fotògraf suec Anders Edström i l'americà C. W. Winter, demostra el drama de la banalitat. El film dibuixa l'existència diària d'una dona més gran que viu sola en una illa de l'arxipèlag d'Estocolm. Es banya en el mar fred, fa la compra, pesca i escolta la ràdio. Tot i així cada presa sembla una cosa significativa per la manera en què està rodada la imatge i pel disseny sonor. Encara que rebutja temes grandiosos, és un poema cinematogràfic sobre la supervivència i el món natural.

The Auteurs, Adam Nyman

L'estrena nord-americana de *The Anchorage*, de C. W. Winter i Anders Edström va tenir lloc al Festival de Cinema de Vancouver després de ser guardonada al Festival Internacional de Cinema de Locarno. Rodada a la casa aïllada de la mare d'Edström, Ulla, que apareix com a «personatge» principal, *The Anchorage* es pot veure com a part d'un moviment contemporani en el cinema actual que busca amb devoció la presentació de la realitat marginal (en aquest cas es tracta d'una marginalitat voluntària i autosuficient). El film comença amb una llarga presa en què Ulla, de més de cinquanta anys, lleugerament tapada per una tovallola rosa i botes d'aigua, camina des de la seva cabanya (ubicada en algun lloc de l'arxipèlag d'Estocolm) fins al mar per fer nua una valenta capbussada matinal: és un costum ritual que es repeteix dues vegades més en el film i que deixa entreveure que la comunitat normalitzada però extrema d'Ulla amb els elements

naturals dibuixa un microcosmos vital més enllà de l'àmbit urbà. Si bé aquesta descripció sembla suggerir que *The Anchorage* és un film esquemàtic, permeteu-me aclarir que no ho és: encara que Winter i Edström sí que despleguen un nivell sorprenent de control formal sobre el seu treball, el film s'ancora en els moviments i estasis dels personatges principals, en comptes de deixar que aquests ocupin un lloc simbòlic o metafòric dins d'una història. Es podria dir que el film descriu dues intromissions, la primera feliç (el film comença amb l'arribada de la filla d'Ulla i la seva parella, els quals s'accontenten fent uns mots encreuats en silenci al so de la ràdio) i la segona inquietant. La veu directa d'Ulla, que fa de veu en off com si es tractés d'un diari, ens comunica que l'home que vesteix roba de colors i que comença a rondar pels marges del seu terreny és un caçador de cérvols i que, tot i que per l'estació de l'any la seva presència no és una sorpresa, la seva tranquil·litat es veu sacsejada i la realitat física del seu aïllament es converteix ara en una espiral d'ansietat.

Aquest punt en la història pot suposar un gir cap a un cinema de ficció més conegut, però *The Anchorage* és obstinadament austera: ni el comportament del caçador ni el pànic d'Ulla són portats a l'extrem. A més, la direcció de fotografia rebutja al mateix temps qualsevol presentació lírica. Edström em va dir que en un dia del rodatge el seu codirector i ell van utilitzar un assistent de fotografia adicional. Segons Edström, l'home estava impressionat per la quantitat de preses «precioses» que estaven desaprofitant. «Si et centres massa en qualsevol de les preses», comenta Edström, «treus pes a les altres». *The Anchorage* conté sens dubte imatges belles (entre les quals algunes preses nocturnes molt fosques), però en l'obra destaca l'equanimitat estètica i ètica que suggereix el comentari d'Edström.

Programadora: Laida Lertxundi